

CARNAVAL A LA CIUTAT VELLA

Salsa, cous-cous i bunyols

Durant dos dies la ciutat de València ha celebrat les festes de carnaval. Un carnestoltes que servia de pòrtic al 750 Aniversari. La Ciutat vella s'omplia de ritmes nostàlgics, salseros, ètnics. Fins i tot un campament barbaresc s'alçava al mig del barri del Carme. Un carnaval de moros i cristians.

C. G.

S'han avançat les falles? Segurament aquesta era la impressió general entre la gent que s'havia llançat als carrers de la Ciutat vella el passat cap de setmana. La nit del dissabte 13 de febrer, la franja compresa entre les Torres de Serrans i el carrer de Cavallers congregava un públic nombrós, sols comparable a les aglomeracions dels dies de falles. L'Ajuntament de València, durant dos dies, ha organitzat al cor històric de la ciutat les festes de Carnestoltes, dins del marc general dels actes commemoratius del 750 aniversari.

Per primera volta el carnaval valencià rebia caràcter oficial. Fins ara, les festes, des de la seua recuperació, havien tingut un caràcter més aviat marginal, reduïdes a *kermesses* perifèriques. Dos escenaris musicals i un campament barbaresc concentraven els punts neuràlgics en l'animació carnavalesca. A la plaça dels Furs, nostàlgia i *revival* sonor amb uns Pekeniques naftalinosos. Un altre grup, els Sirex, donava marxa al personal. El seu can-

tant, Leslie, tenia un record especial per a un històric del roc, Bruno Lomas, mentre el baix iniciava els primers compassos de «La escoba».

A la plaça de Manises, l'altre escenari musical s'obria amb els sons nord-africans del grup Muluk el Hwa, per a continuar amb uns festius Al Tall. Moros i cristians per a l'Any de Jaume I. El carrer de Serrans servia d'avinguda, ocupada per un públic majoritàriament jove. Botelles de cervesa, conyac, ponx, i whisky temperaven els rigors climàtics de la nit. Màscara i disfresses hi eren presents d'una forma més aviat discreta. De la comèdia de l'art a la reivindicació ecologista, del vestit llogat al de fabricació casolana. Blanquita, patriarca *outsider* de la nit valenciana, buscava clients per a la seua timba particular. Decididament no és aquesta la millor nit per als jocs d'atzar, ni tampoc per a Blanquita, precursora del carnaval en la pre-democràcia. Els bars de la zona treballen a preu fet. De la Marxa al Bomba, Lisboa, Cavallers, Sant Jaume. Clara, Greta i Rambova, components de Ploma 2, *gay-power* genuí amb estilisme d'Almacenes Marina, s'aco-

miaden des de l'escenari del bar Covarrubias, després de dos mesos d'actuacions. A l'HP, Candela i les seues companyes enceten la tercera via musical en les veus de Marifé de Triana i Guillermina Motta.

Una gran porta, arqueologia d'algun film de Maria Montez o escapada de la mansió de l'Aga Khan, serveix d'entrada al campament barbaresc. Al carrer de Dalt, un gran solar s'ha transformat en una espècie de pavelló turístic de la monarquia alauita. L'Orquestra nacional de Tànger amenitza la nit, mentre un grup de dansaires ens traslladen al mig del desert saharià a base de crits i tam-tams. La dansa del ventre, a càrrec d'una madura ballarina, dona al campament un aspecte de basar, malgrat que l'arquitectura circumdant siga més aviat de *Roma città aperta*.

Els grups teatrals Tu-Tu Drogueria, L'Om i La Burbuja posaren la nota d'animació teatral. Per uns dies, de la mà de l'Ajuntament de València, el carnaval ha eixit al carrer. Ara ja poden tornar a instal·lar-lo al Saló de plens. □